

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru
TOMA Nadejda
ALERGUȘ Constantin

judecând fără citarea părților recursurile ordinare declarate de succesorul părții vătămate Mititelu Maria, avocatul Reșetilov Dorin în interesele suucesorului părții vătămate și avocatul Chiriakov Grigore în numele inculpatului Schinu Tudor, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Cantemir din 10 septembrie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 19 decembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Schinu Tudor xxxx, *născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *02.05.2013 – 10.09.2015;*

Instanța de apel: *11.11.2015 – 02.02.2016;*

Instanța de recurs: *19.04.2016 – 14.06.2016;*

Instanța de apel: *12.07.2016 – 19.12.2016;*

Instanța de recurs: *01.03.2017 – 30.05.2017;*

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cantemir din 10 septembrie 2015, Schinu T. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis;

- art. 151 alin. (4) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial, 10 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate, a fost admisă în principiu, iar cuantumul despăgubirilor fiind lăsat pentru stabilire de către instanță în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței prima instanță a constatat, că Schinu T. la data de 07 martie 2013, în jurul orei 11.30, deplasându-se cu automobilul de model „Mercedes-Benz Sprinter-208”, cu n/î CHI-701, în s. Hîrtop, r-l Cantemir, a oprit brusc automobilul și în mod intenționat, fără motiv, încălcând grosolan ordinea publică, s-a apropiat de Bandrabulea D., care se afla în acel moment în strada s. Hîrtop, r-l Cantemir, i-a aplicat ultimului multiple lovituri cu o bătă de lemn peste tot corpul, cauzându-i astfel leziuni corporale grave periculoase pentru viață, în urma cărora la 10 martie 2013, Bandrabulea D., a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului a fost calificată *în drept* de către instanța de judecată în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, huliganism agravat, adică *acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, săvârșite cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea sănătății*, precum și în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, *vătămarea intenționată gravă a sănătății, care este periculoasă pentru viață și care au provocat decesul victimei*.

3. Nefiind de acord cu sentința, aceasta a fost atacată cu apel de către succesorul părții vătămate Mititelu M. și avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului.

3.1. Succesorul părții vătămate, Mititelu M., a solicitat casarea parțială a acesteia, în latura civilă și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie admisă acțiunea civilă înaintată, dispunând încasarea din contul inculpatului în beneficiul lui Mititelu M. a prejudiciului material în sumă de 18 056, 74 lei, prejudiciul moral cauzat în mărime de 200 000 lei, precum și încasarea în beneficiul copiilor minori Bandrabulea C., născută la 07.08.1998 și Bandrabulea N., născut la 18.12.2003 a sumei de 1.000 lei, lunar, pentru fiecare, până la atingerea vârstei de 18 ani a acestora, la fel și încasarea din contul inculpatului în beneficiul lui Mititelu M. a cheltuielilor de judecată.

În motivarea apelului, a invocat că prima instanță neîntemeiat a lăsat acțiunea civilă spre soluționare în ordinea procedurii civile, fără a ține cont de faptul, că pe perioada internării în spital 07.03.2013-10.03.2013, pentru tratamentul și îngrijirea părții vătămate, Bandrabulea D., cât și pentru înmormântarea acestuia au fost efectuate cheltuieli în sumă de 13 556,74 lei, ce este confirmat prin bonurile anexate la cerere și cheltuielile legate de serviciile rituale și bisericești în sumă de 4 500 lei.

Apelantul, a indicat că decesul lui Bandrabulea D. a provocat pentru familie, cât și pentru rude suferințe psihice, iar copii minori ai decedatului au primit un stres foarte mare când l-au văzut pe tatăl lor cum zăcea însângerat. Un stres suplimentar a fost și decesul tatălui lor. Acești copii rămânând fără ocrotire părintească, educație și întreținere din partea tatălui, fiindu-le spulberate visele preconizate pe viitor de această familie.

La adoptarea sentinței, prima instanță urma să se ghideze de prevederile art. 219 alin. (4), (8) Cod de procedură penală, art. 1398 alin. (1), 1419 alin. (3), 1420 alin. (1), 1422 alin. (1) și (2), 1423 Cod civil, precum și de pct. 22 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 6 din 04.07.2005 Cu privire la practica aplicării de către instanțele judecătorești a legislației

materiale despre încasarea prejudiciului cauzat prin vătămare a integrității corporale sau altă vătămare a sănătății ori prin deces.

3.2. Avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului, a solicitat casarea sentinței, cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate de la art. 151 alin. (4) Cod penal, la art. 157 Cod penal, iar pe capătul de învinuire în baza art. 287 alin. (3) Cod penal să fie achitat din motivul lipsei în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii.

În motivarea apelului, avocatul a invocat că prima instanță a dat o apreciere greșită circumstanțelor cauzei și încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 151 alin. (4) și art. 287 alin. (3) Cod penal, deoarece inculpatul Schinu T. nu a încălcat în niciun fel ordinea publică sau liniștea publică, întrucât nu el a fost cel care a provocat conflictul cu partea vătămată, dimpotrivă, inculpatul a coborât din mașină cu intenția de a clarifica lucrurile și de a-l calma pe Bandrabulea D. Inculpatul nu a dat dovadă de neobrăzare, necuviință sau grosolanie, iar cearta dintre părți nu a deranjat în niciun fel liniștea locuitorilor satului, aceștia nici n-au auzit ce s-a întâmplat, după cum reiese din declarațiile martorilor.

De asemenea, a indicat că violențele venite din partea inculpatului au fost doar un răspuns la violențele verbale și amenințările din partea părții vătămate. Schinu T. a scos bâta din microbuz doar cu intenția de a se apăra și de a-i atrage atenția părții vătămate să se îndepărteze, întrucât Bandrabulea D., dădea dovadă de nervozitate, nechibzuință și violență în acțiuni, aflându-se în stare de ebrietate.

Acțiunile inculpatului au fost săvârșite din imprudență și nicidecum cu intenție, iar prima instanță a încadrat greșit acțiunile inculpatului conform prevederilor art. 151 alin. (4) Cod penal (vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care au provocat decesul victimei), acțiunile lui fiind cuprinse în prevederile art. 157 Cod penal, întrucât latura subiectivă a infracțiunii săvârșite de inculpat se realizează sub formă de culpă sau imprudență, deoarece lipsește intenția, or Schinu T. nu a realizat caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, unica lui dorință fiind de a se apăra de Bandrabulea D. Respectiv, inculpatul nu a prevăzut urmările prejudiciabile ale faptelor sale, și nu a dorit în mod conștient survenirea acestor urmări.

În cadrul expertizei medico-legale, experții Centrului de Medicină Legală, Mutoi Gr., Savciuc V. și Tighineanu S. au concluzionat, că moartea lui Bandrabulea D. a fost cauzată de perforarea ulcerului cronic duodenal, complicat cu peritonită difuză purulentă, fapt confirmat prin investigațiile clinice și de laborator, obținute la examinarea macroscopică a cadavrului și adevărate prin investigația histopatologică. Experții au ajuns la concluzia că o persoană cu traume cranio-cerebrale asemănătoare ca ale lui Bandrabulea D. (TCCD cu fractură liniară a osului parieto-temporal și formarea hematomului subdural circa 70-80 ml cu hemoragii subarahnoidale și intracerebrale în lobul temporal) la aplicarea unei îngrijiri medicale corespunzătoare și lipsa altor maladii, poate să supraviețuiască. În cazul dat factorul decisiv în survenirea morții a fost ulcerul duodenal cronic preexistent, care s-a manifestat prin perforarea cu complicații respective. Singurul motiv care a provocat moartea lui Bandrabulea D. a fost ulcerul cronic duodenal perforat, netratat. Prin urmare, trauma cranio-cerebrală provocată de lovitura lui Schinu T. nu a putut provoca decesul persoanei, deci lipsește legătura de cauzalitate dintre acțiunile lui Schinu T. și urmările survenite, iar încadrarea acțiunilor inculpatului conform prevederilor art. 151 alin. (4) Cod penal, este una greșită.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02 februarie 2016, au fost admise apelurile declarate, fiind casată integral sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță și anume, Schinu T. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis;

- art. 151 alin. (1) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilit pedeapsă definitivă 7 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate, Mititelu M., a fost lăsată fără examinare, iar pe capătul pretenției privind încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori Bandrabulea C. și Bandrabulea N. a fost admisă în principiu, cu lăsarea ca asupra cuantumului despăgubirilor să decidă instanța civilă, pe capătul pretenției privind repararea prejudiciului material, a fost admisă parțial, pe capătul pretenției privind prejudiciul moral acțiunea civilă a fost admisă parțial cu dispunerea încasării din contul lui Schinu T. în beneficiul lui Mititelu M. a sumei de 20 000 lei.

A fost încasat de la Schinu T. în beneficiul lui Mititelu M. cheltuielile de judecată în mărime de 6 000 lei.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că a verificat probele administrate în ședința primei instanțe și anume declarațiile succesorului părții vătămate, Mititelu M., martorilor Bandrabulea R., Baran D., Nicolau Gh., Pricopciuc D., Trufaș F., Ghetmanenco V., Bagrin I., Andreev V., experților medici-legiști Verdeș Iu. și Capceli V., inculpatului Schinu T., precum și materialele cauzei: raportul ofițerului de serviciu din cadrul IP Cantemir din 07.03.2013 (f.d. 9 v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 07.03.2013 (f.d. 18 v. 1); procesul-verbal de ridicare din 07.03.2013 cu tabel fotografic (f.d. 50-51 v. 1); procesul-verbal de ridicare din 24.04.2013 cu tabel fotografic (f.d. 156-158); corpul delict - bățul de lemn cu lungimea 98 cm și diametrul 55 mm (f.d. 52 v. 1); rapoartele de expertiză medico-legală nr. 31C din 27.03.2013 și nr. 27D din 08.04.2013 (f.d. 103-110, f.d. 111-112 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 67D din 27.04.2013 (f.d. 160 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 31D din 08.04.2013, din care se constată că în documentele medicale nu sunt reflectate date despre prezența alcoolului etilic în aerul expirat la Bandrabulea D., la data 07.03.2013 ora 12.05 (f.d. 113 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 395 din 03.04.2013 (f.d. 114-116 v. 1); diagnosticul microscopic efectuat la cadavrul Bandrabulea D. din 17.06.2013 (f.d. 27-28 v. 2); raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 151 din 21.05.2014, efectuată de Centrul de Medicină Legală (f.d. 54-63 v. 2); fișa medicală a bolnavului de staționar nr. 1485 de la IMSP Spitalul Raional Cantemir, pe numele pacientului Bandrabulea D. (f.d. 64-92 v. 2); rapoartele de expertiză medico-legală în comisie nr. 348 din 21.10.2014 și nr. 20 din 09.04.2015, efectuate de Centrul de Medicină Legală (f.d. 103-107, 138-150 v. 2).

Astfel, instanța de apel verificând aspectele de fapt și de drept constatate de instanța ierarhic inferioară, a indicat că la adoptarea soluției de condamnare a inculpatului Schinu T., privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, prima instanță nu a ținut cont de circumstanțele de fapt stabilite de în cadrul cercetării judecătorești, aplicând eronat normele de drept material și procesual.

Instanța de apel a menționat, că prima instanță a omis să dea apreciere unor probe, precum sunt rapoartele de expertiză medico-legale în comisie nr. 348 din 21.10.2014 și nr. 20 din 09.04.2015, concluziile cărora indică direct, că vătămarea corporală gravă traumă cranio-cerebrală deschisă, provocată de inculpat victimei Bandrabulea D., nu se află în legătură causală directă cu survenirea decesului, iar persoanele cu asemenea traume cranio-cerebrale, la aplicarea unei îngrijiri medicale corespunzătoare și lipsa altor maladii, pot să supraviețuiască, însă moartea lui Bandrabulea D. a fost cauzată de perforarea ulcerului cronic duodenal, complicat cu peritonită difuză purulentă și dezvoltarea stării septice, factorul determinant în survenirea morții fiind acutizarea maladiei preexistente - ulcerului duodenal cronic.

La fel, instanța de apel a reținut, că nici rapoartele de expertiză medico-legale, nici expertul Capceli V. în declarațiile sale, nu au indicat că maladia existentă (ulcerului duodenal cronic) s-a acutizat în rezultatul primirii traumei cranio-cerebrale. Respectiv probe arată, că simptomele traumei cranio-cerebrale au șters tabloul clinic al simptomelor ulcerului duodenal, ceea ce nu a permis depistarea și aplicarea tratamentului acestuia. Tot expertul, Capceli V. a declarat, că nu există legătură directă dintre deces și trauma cranio-cerebrală.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel nu a fost de acord cu constatările primei instanțe, precum că ulcerul duodenal cronic s-a acutizat și s-a perforat anume în urma traumei cranio-cerebrale, odată ce în acest sens lipsește concluzia comisiei de experți medico-legali, care ar exclude alți factori ce ar fi putut provoca acutizarea și perforarea ulcerului duodenal cronic la victima Bandrabulea D., inclusiv și o eventuală eroare medicală în diagnosticarea acestei maladii la momentul internării și tratamentului până la deces.

Relevant a fost considerat de către instanța de apel și acel fapt, că inculpatului, Schinu T., îi sunt incriminate aplicarea loviturilor victimei Bandrabulea D. peste cap și peste mână, iar potrivit concluziilor comisiilor de experți, vătămările provocate de aceste acțiuni nu se află în legătură causală directă cu survenirea decesului. La fel, concluziile experților nu atestă cert, că unica sau principala cauză de acutizare și perforare a ulcerului duodenal ar fi, anume trauma cranio-cerebrală cauzată.

Prin urmare, instanța de apel a constatat, atât inexistența legăturii de cauzalitate între acțiunile intenționate ale inculpatului și decesul victimei Bandrabulea D., cât și lipsa laturii subiective a componenței infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, deoarece lipsește intenția, directă sau indirectă, a inculpatului Schinu T. de a cauza decesul lui Bandrabulea D. Nu este aplicabilă cazului din speță nici regula infracțiunii cu două forme de vinovăție.

În speță, instanța de apel a stabilit, că acțiunile traumatice aplicate de inculpat nu au extindere asupra trunchiului sau părții abdominale ale victimei, asupra organelor interne din cavitatea abdominală, iar maladia ulcerului duodenal cronic acutizat cu perforare, nu este de natură traumatică și respectiv inculpatul Schinu T. nu a prevăzut și nu putea să prevadă, că din anumite cauze maladia ulcerul duodenal cronic la Bandrabulea D. se va putea acutiza.

În opinia instanței de apel, eroarea admisă de prima instanță la adoptarea sentinței de condamnare constă în faptul că a dat o apreciere eronată probelor administrate cu rapoartele de expertiză medico-legală, iar din circumstanțele de fapt constatate, prima instanță eronat a conchis că fapta infracțională săvârșită de inculpat poate fi încadrată în baza art. 151 alin. (4) Cod penal.

Din totalitatea de probe administrate de prima instanță și apreciate în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, instanța de apel a constatat, că inculpatul a săvârșit cu intenție fapta penală calificată în baza art. 151 alin. (1) Cod penal și anume – *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, care este periculoasă pentru viața persoanei*, comisă în următoarele circumstanțe: Schinu T. la data de 07 martie 2013, în jurul orei 11.30, deplasându-se cu automobilul de model „Mercedes-Benz Sprinter-208”, cu n/î CHI-701, în satul Hîrtop, r-l Cantemir, a oprit brusc automobilul și în mod intenționat, fără motiv, încalcând grosolan ordinea publică, s-a apropiat de Bandrabulea Dumitru, care se afla în acel moment în strada s. Hîrtop, r-l Cantemir, aplicându-i ultimului lovituri cu băta peste cap și mâna stângă, cauzându-i astfel leziuni corporale grave periculoase pentru viață.

De către instanța de apel nu au fost acceptate argumentele părții apărării, precum că acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 157 Cod penal, ca vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății cauzată prin imprudență, deoarece probele administrate, inclusiv și din declarațiile ultimului, care a indicat clar, că dânsul a acționat cu intenție, respectiv chiar dacă și nu a prevăzut că lovitura cu bățul va nimeri asupra capului victimei, inculpatul putea și trebuia să prevadă că victima în timpul aplicării loviturii putea să-și schimbe poziția. Totodată, dacă victima ar fi încercat să-l agreseze pe Schinu T., după cum ultimul afirmă, inculpatul urma să vegheze ca riposta dată să nu întreacă nivelul unei legitime apărări. Pe corpul inculpatului Schinu T. nu au fost constatate vătămări corporale, din motiv că Bandrabulea D. în timpul conflictului nu deținea asupra sa nici un obiect pe care l-ar putea utiliza cu pericol contra inculpatului. Mai mult ca atât, aceasta o demonstrează circumstanțele cauzei constatate cu certitudine, că inculpatul în lipsa unui pericol real pentru sine, a coborât din automobil și a luat cu sine bățul de lemn.

Nu a fost reținut nici argumentul apărării, precum că fapta inculpatului nu conține elementele componente infracțiunii de huliganism agravat, prevăzut de art. 287 alin. (3) Cod penal, fiindcă din materialele dosarului rezultă, că la data de 07 martie 2013, ora 11.30, între inculpat și partea vătămată s-a iscat un conflict în strada satului Hîrtop, r-l Cantemir, în urma căruia inculpatul i-a aplicat câteva lovituri părții vătămate Bandrabulea D., în rezultatul cărora ultimul a căzut la pământ, iar inculpatul a plecat fără a-i acorda ajutor. Acest conflict a fost urmărit de consătenii părții vătămate, fapt confirmat prin declarațiile martorilor Nicolau Gh., Pricopciuc D., Baran D., Trufaș F., Bagrin I. Astfel, locul derulării conflictului, constituie loc public (stradă), care este permanent accesibil publicului, iar acțiunile intenționate ale inculpatului exprimând o vădită lipsă de respect prin aplicarea loviturilor părții vătămate și folosirea intenționată a diferitor obiecte pentru vătămarea integrității corporale la săvârșirea actelor de huliganism, ce constituie temei pentru calificarea infracțiunii în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

Cât privește acțiunea civilă înaintată de către succesorul părții vătămate, instanța de apel, ținând cont de prevederile art. 219 alin. (2) Cod de procedură penală, a notat că categoriile de despăgubiri ce pot fi pretinse în acțiunea civilă în cadrul procesului penal, sunt exhaustiv enumerate de legiuitor și nu includ pretenții cu privire la încasarea pensiei de întreținere. Astfel, instanța de apel a considerat întemeiat de a lăsa fără examinare acest capăt de pretenție a părții civile, Mititelu M., pentru că instanța penală nu are competență de a o examina, competență fiind instanța de jurisdicție civilă.

Totodată, instanța de apel a constatat, că prin infracțiunea săvârșită de Schinu T. părții vătămate i-au fost cauzate prejudicii materiale legate de cheltuieli pentru cumpărarea medicamentelor, prestarea serviciilor medicale, înmormântarea decedatului, Bandrabulea D. Însă, dat fiind că probele prezentate de partea civilă trezesc unele incertitudini pentru înlăturarea căroră nu ar fi justificată amânarea judecării cauzei în apel și anume pe bonurile fiscale de plată de la farmacia „Elicom Star” lipsește data procurărilor, iar bonurile fiscale cu privire la cumpărarea preparatelor medicale nu sunt însoțite de prescripția medicală, ce ar confirma destinația acestora și compatibilitatea medicamentului prescris, apreciindu-se ca întemeiată soluția de admitere în principiu acest capăt de acțiune, lăsând ca asupra cuantumului despăgubirilor să decidă instanța civilă.

La determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, instanța de apel a ținut cont de gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate și rudelor acesteia, circumstanțele probatoare ale cauzei și datele obiective care certifică acest fapt și anume forma vinovăției (în cazul dat manifestată sub formă de intenție directă) a persoanei care a cauzat prejudiciul. Astfel, conform prevederilor art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat, că impunerea inculpatului la plata unei despăgubiri în sumă de 20.000 lei va constitui o satisfacție echitabilă, pe măsură să compenseze rudelor decedatului suferințele de ordin moral.

În privința argumentului procurorului, precum că apelul apărătorului ar fi fost depus tardiv, instanța de apel a notat, că inculpatul Schinu T. este în stare de detenție și nu dispune de libertatea de a contacta cu apărătorul său. La pronunțarea sentinței, în prima instanță a fost prezent inculpatul, însă nu a fost prezent apărătorul lui, avocatul Chiriacov Grigore. Respectiv, prima instanță nu a ținut cont de prevederile procesual-penale și nu a îndeplinit obligațiunea expedierii avocatului Chiriacov G. a copieii sentinței, iar în materialele dosarului lipsește vreo informație în acest sens, din care motiv instanța de apel a acceptat acea dată a intrării în posesia sentinței, ce a fost comunicată de avocat. Astfel, instanța de apel a considerat că apelul avocatului este unul declarat în termen, întrunind condițiile art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către procuror, succesorul părții vătămate Mititelu M. și avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului.

6.1 Procurorul a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului a invocat următoarele argumente:

- hotărârea instanței de apel în partea admiterii apelului declarat de către avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului a fost adoptată cu încălcarea prevederilor legale, fără a cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

- instanța de apel greșit a admis apelul declarat de către apărătorul inculpatului, casând parțial sentința și pronunțând o nouă hotărâre prin care a recalificat acțiunile lui Schinu T. din cele prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, în cele ale art. 151 alin. (1) Cod penal, pe motiv că nu a fost dovedită legătura de cauzalitate dintre leziunile corporale aplicate victimei de către inculpat, cu survenirea decesului;

- instanța de apel nu s-a expus asupra declarațiilor experților Capceli V. și Verdeș Iu., atât în parte, cât și în complex cu celelalte probe examinate și anume concluziile din rapoartele de expertiză medico-legală nr. 151 din 30.04.2014, nr. 348 din 26.09.2014 și nr. 20 din 04.02.2015;

- deși, partea vătămată în timpul vieții a suferit de ulcer duodenal, ulterior fără afectarea sănătății și/sau cauzării leziunilor corporale, de caracterul celor aplicate de către inculpat, acesta putea supraviețui, însă datorită traumei primite, în consecință a dus la acutizarea maladiei existente, ce a trecut în ulcer duodenal perforat, apoi peritonită, stare septică și survenirea decesului părții vătămate Bandrabulea D.;

- atât din materialele cauzei, cât și din declarațiile martorilor oculari Baran D., Pricopciuc D., Trufaș F., s-a confirmat că în momentul aplicării loviturii de către inculpat victimei, Bandrabulea D., ultimul se afla în picioare, iar lovitura aplicată părții vătămate de către inculpat a fost intenționată peste organul vital principal – cap, ci nu peste mâini, precum a declarat inculpatul, totodată din declarațiile acestor martori rezultă, că partea vătămată nici o dată nu a intenționat să lovească inculpatul și nu l-a provocat să aplice violența față de el;

- atât prima instanță, cât și instanța de apel, corect au conchis, că cumulul de probe cercetate în cadrul ședințelor de judecată au dovedit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, iar prima instanță just a concluzionat, având la bază probele administrate, despre confirmarea vinovăției inculpatului și în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

În drept, procurorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

6.2 Succesorul părții vătămate, Mititelu M., a solicitat casarea deciziei cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În motivarea recursului, a invocat argumente identice cu cele indicate în apel, subsidiar menționând că nu este de acord cu decizia instanței de apel în ce privește latura civilă, cât și latura penală din următoarele considerente:

- circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei date nu au fost constatate pe deplin de către prima instanță și cea de apel, în ce privește cauza survenirii decesului părții vătămate Bandrabulea D., ceea ce a dus la stabilirea incorectă de către instanța de apel a pedepsei penale în privința inculpatului;

- rezultând din materialele cauzei, partea vătămată Bandrabulea D., a decedat ca urmare a traumei cranio-cerebrale cauzată de inculpatul Schinu T., dar nu de ulcer duodenal acut perforat cu peritonită seroasă difuză, despre care a fost indicat în raportul de expertiză medico-legală nr. 31 C din 11.03.2013, cu scopul ca ulterior inculpatul să scape de pedeapsă;

- partea vătămată Bandrabulea D. nu suferea de simptome caracteristice ulcerului duodenal, perforat, până la vătămarea craniu-cerebrală de către inculpat. În prima instanță a fost

prezentată cartela medicală a victimei, precum că nu suferea de nici o maladie, în special de ulcer duodenal, careva acuze nu avea și nu primea nici un tratament;

- experții au menționat, că perforarea ulcerului s-a produs ca urmare a traumei cranio-cerebrale, ce de fapt este absurd, deoarece în raportul de expertiză medico-legală nr. 31C din 11.03.2013, este indicat că ulcerul avea forma ovală de 1,4-1,2 cm perforat cu margini netede, subțiri și tumefiate (umflate), care de fapt nu este caracteristic unei rupturi (fisuri). Respectiv, moartea părții vătămate Bandrabulea D., nu are legătură cu ulcerul duodenal perforat;

- la momentul când inculpatul l-a lovit la cap și peste mână, cu bâta de lemn partea vătămată, ultimul a căzut jos fără cunoștință și nu s-a mai ridicat, iar sângele a început să curgă imediat de la cap (sânge cca 400 ml), fapt ce se confirmă din declarațiile martorilor Bandrabulea R., Nicolau Gh., Pricopciuc D., Trufaș F. și Ghetmanenco V., datele documentelor medicale indicate în raportul de expertiză medico-legală nr. 31C din 11.03.2013, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 07.03.2013, raportul de expertiză medico-legală nr. 395 din 27.03.2013;

- decesul părții vătămate Bandrabulea D. se confirmă prin legăturile de cauzalitate dintre: lovitura acestuia în regiunea cranio-cerebrală, cu căderea lui la pământ în stare de comă, cu scurgerea imediată de la cap cca 400 ml de sânge, fiind 3 zile în stare foarte gravă și în comă de gradul 2-3 până la deces, cu pierderea funcției a lobului temporal pe stânga, producându-se hemoragie internă și hematom în regiunea temporală, care ulterior au dus la acumularea de trombe în organele interne și la congestie venoasă în organism, edem cerebral și pulmonar, cardiomiopatie necoronariană și ulterior la stop cardio-respirator, survenită cu deces;

- instanța de apel greșit a considerat întemeiat de a lăsa fără examinare capătul de pretenție privind încasarea pensiei de întreținere, motivând că nu se evidențiază în categoriile de despăgubiri prevăzute în art. 219 alin. (2) Cod de procedură penală, care însă este prevăzută în alin. (3) al aceleiași norme;

- prejudiciul moral încasat de instanța de apel din contul inculpatului în mărime de 20.000 lei, este în quantum mic, pentru prejudiciile cauzate familiei părții vătămate de către inculpat și neîntemeiat a fost respins de către instanțele de fond acțiunea civilă;

- instanțele de fond au admis o eroare gravă de fapt, neilucidând toate circumstanțele de fapt, ce au afectat soluțiile instanțelor;

- instanța de apel a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă, art. 151 alin. (1) Cod penal, decât cea pentru care inculpatul a fost pus sub învinuire, art. 151 alin. (4) Cod penal, astfel faptei săvârșite de către ultimul, i s-a dat o încadrare juridică greșită. Prin urmare, instanțele de fond au aplicat eronat normele de drept material și procesual.

În drept, succesorul părții vătămate își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală.

6.3 Avocatul Chiriacov Grigore în numele inculpatului, a solicitat casarea parțială a deciziei instanței de apel, cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit căreia inculpatul să fie achitat de învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, din motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor infracțiunii.

În motivarea recursului declarat apărătorul a invocat argumente similare cu cele indicate și în apelul său în ce privește capătul de învinuire a inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, subsidiar la acest capitol a menționat că:

- încălcarea grosolană a ordinii publice cu intenție directă, reprezintă o condiție obligatorie pentru existența infracțiunii de huliganism, respectiv nu se poate de spus că acțiunile inculpatului au fost intenționate, întrucât acesta la momentul săvârșirii faptei, nu-și dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, nu a prevăzut urmările lor prejudiciabile și mai mult decât atât, nu și le-a dorit sau admis în mod conștient survenirea acestor urmări;

- inculpatul nu și-a dorit și nu a urmărit să încalce în nici un fel ordinea sau liniștea publică, întrucât nu el a fost cel care a provocat conflictul cu partea vătămată, el a încercat doar să se apere de violența și agresivitatea de care dădea dovadă Bandrabulea D. Mai mult decât atât, inculpatul a coborât din mașină cu intenția de a clarifica lucrurile și de a-l calma pe Bandrabulea D;

- inculpatul nu a dat dovadă, în nici un caz, de neobrăzare, necuviință sau grosolănie, iar cearta dintre părți nu a deranjat în nici un fel liniștea locatarilor satului, aceștia nici măcar nu au auzit ce s-a întâmplat între cei doi, după cum reiese din declarațiile ultimilor. Martorii au văzut doar cum partea vătămată, s-a dezbrăcat până la jumătate de hainele de pe el și a început să se comporte inadecvat și violent, sărind efectiv la bătaie. Faptele inculpatului nu au creat nici o stare de nesiguranță sau de panică în rândul sătenilor;

- în speța dată, acțiunile săvârșite de către inculpat nu corespund condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de huliganism. Acțiunile săvârșite de către acesta nu conduc la realizarea nici uneia din condițiile constitutive ale infracțiunii, nu atentează la obiectul juridic vizat de infracțiunea de huliganism, și mai mult decât atât, nici latura subiectivă a infracțiunii nu este realizată. Acțiunea prejudiciabilă, pentru a constitui infracțiune, trebuie să reprezinte o manifestare psihică conștientă și volitivă a persoanei, însă inculpatul nu a avut în nici un moment intenția sau dorința de a încălca ordinea sau liniștea publică. Respectiv, faptele săvârșite de către Schinu T. nu corespund tiparului sau modelului existent și prevăzut de art. 287 alin. (3) Cod penal.

În drept, apărătorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul succesului părții vătămate Reșetilov D. a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, considerând că recursul procurorului este întemeiat și motivat, urmând a fi admis, iar recursul înaintat de către apărătorul inculpatului este neîntemeiat, deoarece evenimentele relatate în conținutul acestuia au fost indicate și în apel, ce nu corespund realității, declarațiilor martorilor și probelor administrate în cauza dată, fiind declarat cu scopul eschivării de la răspundere penală a inculpatului.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 14 iunie 2016, recursul declarat de către avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului a fost respins ca inadmisibil, iar recursurile ordinare declarate de către procurorul și succesul părții vătămate au fost admise, decizia a fost casată total cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

9. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs referindu-se la recursul avocatului inculpatului a indicat că în prezenta speță criticile ultimului sânt nefondate, iar la stabilirea componenței concrete consumate în urma acțiunilor întreprinse de inculpat, instanțele de fond just și legal au constatat și reținut starea de fapt și de drept, care justifică elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Din probele administrate la cauza penală dată se confirmă, că prin acțiunile inculpatului au fost afectate relațiile sociale cu privire la ordinea publică, fiind perturbată ambianța liniștită de conviețuire în societate, precum și acel fapt că inculpatul aplicând lovituri cu un obiect pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății, a atentat și la obiectul material al infracțiunii de huliganism, adică corpul persoanei, din care considerente instanța de recurs a considerat argumentele recurentului, ce vizează dezacordul cu faptul că acțiunile inculpatului nu atentează la obiectul juridic menționat al infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal, ca fiind neîntemeiate.

Astfel, conținutul probelor administrate, care au fost amplu analizate și obiectiv apreciate de instanțele de fond, în contextul capătului de învinuire al inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, confirmă cu certitudine că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii de huliganism agravat, adică atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă a acestei infracțiuni.

Totodată, instanța de recurs a reținut faptul, că argumentele invocate de apărător în ce privește prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii, prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, de care a și fost învinuit, au fost obiect de studiu la judecarea cauzei în prima instanță și în instanța de apel, asupra cărora instanțele de fond la acest capitol s-au expus just și întemeiat.

În concluzie, instanța de recurs a statuat că în cauza dată critica apărătorului inculpatului sub aspectul temeiului de casare invocat în recursul declarat, este nefondată, fiind axată pe mențiuni de ordin general, ce poartă caracter de dezacord și în esență nu conține o motivare suficientă pentru a convinge instanța de recurs de a interveni în hotărârea atacată pe capătul de învinuire prevăzut de art. 287 alin. (3) Cod penal.

În continuare, instanța de recurs referindu-se la recursurile declarate de procuror și succesorul părții vătămate a reținut, că în prezenta cauză penală, împotriva sentinței adoptate și pronunțate integral la data de 10 septembrie 2015, au declarat apel la data de 25 septembrie 2015 succesorul părții vătămate și respectiv la data de 30 septembrie 2015 avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului.

În conformitate cu alin. (1) art. 402 Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

La judecarea cauzei în ordine de apel, potrivit procesului verbal al ședinței de judecată, procurorul a invocat tardivitatea apelului declarat de către apărătorul inculpatului, solicitând respingerea acestuia ca depus peste termen, dar instanța de apel analizând acest argument în hotărârea sa, a considerat apelul avocatului Chiriacov Grigore ca unul declarat peste termen, în condițiile art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală, ținând cont de faptul că la pronunțarea sentinței a fost doar inculpatul, nu însă și apărătorul acestuia, căruia prima instanță nu i-a expediat copia sentinței în conformitate cu regulile precise de legislația procesual-penală, lipsind vreo informație în acest sens la materialele cauzei, acceptând în cele din urmă data

intrării în posesia sentinței comunicată de către avocat. Însă, în viziunea instanței de recurs, considerentele instanței de apel la capitolul menționat mai sus, poartă un caracter pripit.

În susținerea concluziei sale, instanța de recurs a menționat că potrivit alin. (1) art. 404 Cod de procedură penală, participantul la proces care a lipsit atât la judecarea, cât și la pronunțarea sentinței și nu a fost informat despre adoptarea sentinței poate declara apel și peste termen, dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Instanța de recurs a menționat, că în prezenta speță, se atestă că potrivit lucrărilor cauzei, avocatul Chiriacov G. conform mandatului anexat la dosar (f.d. 185 v. 1), a participat la judecarea cauzei, în baza contractului de asistență juridică nr. 07 din 14.03.2013, inclusiv și la etapa dezbaterilor judiciare și a replicilor (*a se vedea procesul-verbal al ședinței de judecată f.d. 166-171 v. 2*), când instanța de judecată a anunțat în prezența părților, inclusiv și a apărătorului, întrerupere până la data de 10 septembrie 2015, însă la data menționată apărătorul inculpatului nu s-a prezentat. Deci, în astfel de împrejurări, avocatul contractat de către inculpat urma să manifeste responsabilitate pentru realizarea dreptului de atac împotriva sentinței, chiar și în cazul neprezentării nemotivate sau motivate la pronunțarea sentinței adoptate integral, acesta urma să dea dovadă de diligență la realizarea dreptului său de a ataca hotărârea instanței de judecată, cu care probabil puteau să nu fie de acord. Totodată, de remarcat este și acel fapt că l-a pronunțarea integrală a sentinței a fost prezent inculpatul, căruia i-a fost înmănată copia integrală a acesteia și în virtutea relațiilor de asistență juridică, apărătorul inculpatului nu a fost îngrădit de dreptul de a comunica și forma poziția, și strategia de apărare în urma sentinței adoptate.

Astfel, instanța de recurs a menționat că, instanța de apel eronat a apreciat prevederile art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală ca fiind incidente în prezenta speță, ceea ce a dus la o concluzie prematură de a oferi posibilitate avocatului Chiriacov G. de a-și realiza dreptul procesual, privind atacarea cu apel a sentinței, în termenii considerați valabili de către acesta.

Deoarece, în opinia instanței de recurs, instanța de apel nu în deplină măsură a examinat argumentul invocat de procuror ce se referă la tardivitatea apelului declarat de către avocatul inculpatului, interpretându-se eronat prevederile procesual-penale enunțate supra, ceea ce ar putea duce la o altă soluție de respingere a apelului nominalizat, inclusiv ca depus peste termen, iar în acest caz nu se va implica la o verificare a hotărârii atacate, întrucât instanța de apel nu poate proceda la o verificare de fapt și de drept a acesteia decât în cadrul unui apel exercitat în mod legal. În consecință acest fapt, afectează cerințele și invocările apelului declarat de către succesorul părții vătămate în latura civilă, îndeosebi asupra prejudiciului moral, cuantumului căruia poate varia inclusiv și în dependență de menținerea calificării acțiunilor inculpatului conform art. 151 alin. (4) Cod penal, asupra căruia urmează să se expună instanța de apel în urma analizei împrejurărilor de fapt și de drept.

Prin urmare, luând în considerație că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția adoptată în conformitate cu dispozițiile legale, asupra alegațiilor invocate de către procuror privind tardivitatea apelului declarat de către avocatul inculpatului, instanța de recurs a remarcat că criticile date au format un studiu eronat interpretat în hotărârea instanței de apel,

având importanță la caz faptul dat, iar ca consecință afectând soluția instanței de apel adoptată în prezenta speță.

Instanța de recurs a statuat, că erorile comise de către instanța de apel, sânt incidente temeiurilor de casare invocate de către procuror și de succesorul părții vătămate și care nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece această instanță nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza în fond, substituind instanța care a judecat apelul și pentru a nu admite astfel încălcarea prevederilor procesual penale. În asemenea condiții, instanța de recurs a considerat că, decizia adoptată de către instanța de apel în cauza dată urmează a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Tot aici, instanța de recurs a indicat că, la rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererile de apel și recurs, inclusiv cele nominalizate și în prezenta decizie referitor la legalitatea declarării în termenele și condițiile prevăzute de lege a apelului avocatului Chiriakov G. în numele inculpatului, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze obiectiv probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să analizeze la modul convenit prezența sau lipsa elementelor infracțiunii imputate și prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, precum și să examineze minuțios aspectele de fapt și de drept la examinarea apelului declarat în latura civilă de către succesorul părții vătămate, iar în caz de admitere a cerințelor invocate să stabilească cuantumul prejudiciului moral cauzat, ținând cont inclusiv și de calificarea acțiunilor inculpatului, de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

10. Rejudecând cauza, Colegiul penal al Curții de Apel Comrat prin decizia din 19 decembrie 2016, a respins ca fiind neîntemeiate apelurile declarate, menținând sentința contestată.

11. Apreciind fiecare probă din punct de vedere al oportunității, totalității și veridicității, și toate probele administrate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel a considerat că acestea confirmă integral vinovăția inculpatului Schinu T. în infracțiunile ce i se incriminează și acuzarea legal a calificat acțiunile lui în baza art. 287 alin. (3) și art. 151 alin. (4) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a considerat ca fiind neîntemeiat argumentul avocatului Chiriakov G. privind necesitatea adoptării sentinței de achitare în privința lui Schinu T. pe capătul de învinuire în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, din cauza lipsei în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii.

Instanța de apel a indicat că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, se confirmă prin depozițiile martorilor audiați la cauză și

procesul-verbal de cercetare la fața locului, deoarece conflictul între inculpat și pătimit a fost într-un loc public, pe strada ce desparte satul Hîrtop în două părți (acest fapt nu a fost negat de către inculpat), la fel prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 07.03.2013 și fotografiile, precum și depozițiile martorilor oculari Baran D., Pricopciuc D., Trufaș F., care au tras atenție asupra conflictului apărut între inculpat și pătimit, ce a avut loc ziua în prezența mai multor persoane, la fel s-a răspândit asupra mai multor alte persoane din sat, ce de asemenea se confirmă prin depozițiile martorului Bagrin I., vânzător la magazin, care a explicat, că despre cele întâmplate ea a auzit peste 30 minute de la o altă persoană, care a venit la magazin.

Din probele administrate s-a confirmat și faptul, că acțiunile inculpatului au influențat asupra ordinii publice, încălcării liniștei și calmului cetățenilor, la fel că inculpatul a aplicat lovituri cu un obiect pentru vătămarea sănătății părții vătămate, de aceea folosirea sau intenția de a folosi obiecte diferite pentru vătămarea sănătății la săvârșirea acțiunilor de huliganism, nu numai atunci când învinuitul cu ajutorul lor cauzează sau intenționează să cauzeze leziuni corporale, ci și atunci când folosirea obiectelor în procesul acțiunilor de huliganism creează pericol real pentru viața și sănătatea cetățenilor, este unul dintre temeiurile pentru calificarea faptei în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

Astfel, în baza celor expuse, instanța de apel a ajuns la concluzia, că acțiunile inculpatului Schinu T. pot fi apreciate ca acțiuni, ce încalcă ordinea publică și calmul cetățenilor, adică acțiunile inculpatului au fost calificate just în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganism agravat, adică acțiunile ce încalcă grosolan ordinea publică, comise cu aplicarea unor alte obiecte pentru cauzarea leziunilor corporale sau altă vătămare a sănătății.

În continuare, instanța de apel a reținut ca fiind neîntemeiat argumentul avocatului Chiriacov G. precum, că decesul părții vătămate a survenit în urma ulcerului duodenal cronic, agravat prin peritonită, și nu în urma loviturilor inculpatului, de aceea în acțiunile acestuia lipsește componenta infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia, că inculpatul a acționat cu intenție directă, conștientizând caracterul acțiunilor sale, prevăzând consecințele, adică a dorit și în mod conștient a admis acțiunile sale, după ce a plecat, lăsându-l pe pătimit la pământ, fără a-i acorda careva ajutor.

Luând în considerare explicațiile date de Andreev V., instanța de apel a considerat fondată concluzia primei instanțe precum, că inculpatul nu avea nevoie de a se apăra de la pătimit cu ajutorul unui băț de lemn, deoarece pătimitul nu avea intenții să-i cauzeze inculpatului careva daună, la momentul aplicării de către inculpat a loviturii, pătimitul stătea și nicidecum nu l-a provocat pe inculpat la aceste acțiuni. Inculpatul i-a aplicat intenționat pătimitului o lovitură pe organul vital, cap, și nu întâmplător, după cum a explicat acesta.

După cum rezultă din rapoartele de expertiză medico-legală nr. 151 din 30.04.2014, nr. 348 din 26.09.2014 și nr. 20 din 04.02.2015, decesul pătimitului a fost provocat de perforarea ulcerului duodenal cronic, agravat prin peritonită și evoluția stării septică, iar persoanele cu TCC, asemănătoare cu fractura liniară a osului temporal și parietal cu formarea hematomei subdurale netede în volum de 70-80 ml, hemoragie subarahnoidiană la nivelul osului temporal, hemoragie intercraniană la nivelul scoarței și focarului hemoragiei de rămolire a substanței cerebrale în regiunea temporală din stânga, fără deteriorarea zonelor cu organele vitale centrale

ale creierului la aplicarea îngrijirii medicale corespunzătoare și în lipsa altor maladii, pot supraviețui.

Astfel, în baza celor expuse, instanța de apel a ajuns la concluzia, că acțiunile inculpatului Schinu T. conțin indiciile infracțiunii, prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, ca vătămare intenționată gravă a sănătății, periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei.

Prin urmare, în opinia instanței de apel, circumstanțele constatate în cadrul examinării prezentei cauze de către instanțele judecătorești, confirmă faptul, că acțiunile inculpatului erau intenționate, iar leziunile corporale pe care le-a primit pătimitul confirmă aplicarea de către inculpat a numeroaselor lovituri, ceea ce nu justifică pericol existent.

În privința argumentelor apelului reprezentantului părții vătămate Mititelu M., studiind materialele cauzei, ascultând opinia participanților la proces, instanța de apel a ajuns la concluzia, că acest apel depus este unul neîntemeiat și pasibil respingerii.

În conformitate cu prevederile art. 219 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal poate fi intentată la cererea persoanelor fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale, morale sau, după caz, le-a fost adusă daună reputației profesionale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia. Persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot înainta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin:

a) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală;

b) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum și repararea bunurilor deteriorate;

c) compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală;

d) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale.

Prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru:

a) tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia;

b) înmormântarea părții vătămate;

c) plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor;

d) executarea contractului de depozit al bunurilor.

La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată a luat în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

În baza prevederilor menționate ale legislației, ținând cont de faptul, că reprezentantul părții vătămate Mititelu M. nu a concretizat cerințele acțiunii, nu a indicat ce sumă ea solicită să fie încasată, la fel nu au fost prezentate probe, ce ar confirma temeinicia depunerii acestor cerințe ale acțiunii, precum și ținând cont de faptul, că Mititelu M. nu are împuterniciri la depunerea cerințelor privind încasarea prejudiciului material în interesele familiei părții vătămate Bandrabulea D., deoarece nu este reprezentantul legal al copiilor ultimului pentru

depunerea acțiunii cu privire la încasarea pensiei alimentare de la inculpat în beneficiul copiilor minori ai victimei, instanța de apel a susținut concluzia primei instanțe, precum că acțiunea urmează a fi admisă în principiu cu soluționarea ulterioară în ordinea procedurii civile.

12. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, au atacat-o cu recurs ordinar succesorul părții vătămate Mititelu M., avocatul Reșetilov D. în interesele succesului părții vătămate și avocatul Chiriakov G. în numele inculpatului Schinu T.

12.1. Succesorul părții vătămate Mititelu M., solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel în latura civilă cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte de aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, recurenta invocă că instanța de apel la o nouă judecare nu a luat în considerație cerințele Curții Supreme de Justiție indicate în decizia Colegiului penal din 14 iunie 2016, respectiv instanța de apel nu a examinat minuțios aspectele de fapt și de drept privind acțiunea civilă, expuse de către succesul părții vătămate.

Recurenta, mai indică că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că apelul declarat de succesul părții vătămate Mititelu M. este nefondat, motivând că în temeiul art. 219 alin. (1)-(4) și art. 387 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, succesul părții vătămate nu a concretizat revendicările, specificând ce sumă urmează a fi încasată în contul ei și nu au fost prezentate probe care să confirme data depunerii cererii, având în vedere că Mititelu M. nu are împuterniciri de a depune o cerere de recuperare a daunelor materiale în interesele familiei Bandrabulea, și nici nu are calitatea de reprezentat legal al copiilor minori ai victimei.

Astfel, se remarcă că aceste concluzii ale instanței de apel sunt eronate și absurde.

De fapt, recurenta menționează că a concretizat solicitările prin cereri și a specificat sumele solicitate, ea a fost recunoscută în cadrul urmăririi penale ca succesul părții vătămate, aceasta fiind sora părții vătămate decedate, a fost împuternicită de a depune cereri privind recuperarea daunelor materiale în interesele familiei fratelui său, Bandrabulea D.

Succesul părții vătămate nu a solicitat încasarea pensiei alimentare pentru copii, dar a solicitat despăgubiri în temeiul art. 1419 Cod Civil.

Prin urmare, indică că instanța de apel eronat a interpretat prevederile art. 81 alin. (1) și (2) Cod penal, care stipulează cui i se poate atribui calitatea de succesul a părții vătămate și în ce condiții.

Recurenta, accentuează că are calitatea de succesul a părții vătămate și este în drept să înainteze acțiune civilă și să solicite despăgubiri în temeiul art. 219 alin. (1)-(4), 387 alin. (1), (3) Cod de procedură penală.

În concluzie, recurenta conchide că instanța de apel a adoptat o decizie ilegală și neîntemeiată, care nu corespunde prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

În drept, recurenta își întemeiază argumentele pe temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

12.2. Avocatul Reșetilov D. în interesele succesului părții vătămate declară recurs, în care indică argumente identice cu cele din recursul succesului părții vătămate, solicitând casarea deciziei instanței de apel în latura civilă, cu dispunerea rejudecării în această parte în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

La 05 aprilie 2017, avocatul Reșetilov D. depune o cerere de completare a recursului, în care indică argumente similare cu cele deja invocate în recursul declarat.

12.3. Avocatul Chiriakov Grigore în numele inculpatului, prin care solicită casarea totală a hotărârii instanței de apel, cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate din art. 151 alin. (4) Cod penal în art. 157 Cod penal, iar pe capătul de învinuire în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, inculpatul să fie achitat, din motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor infracțiunii.

În motivarea recursului declarat, apărătorul invocă că instanțele de fond eronat au ajuns la concluzia că inculpatul se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal, adică de săvârșirea huliganismului agravat.

În acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii de huliganism, și anume acțiunile acestuia nu atentează la obiectul juridic a infracțiunii date, mai mult ca atât nici latura subiectivă a infracțiunii nu este realizată. Acțiunea prejudiciabilă, pentru a constitui o infracțiune, trebuie să reprezinte o manifestare psihică conștientă și volitivă a persoanei, or, inculpatul nu a avut intenția sau dorința de a încălca ordinea sau liniștea publică.

De asemenea, recurentul menționează că acțiunile inculpatului au fost încadrate greșit de către instanțele de fond în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, deoarece prin expertizele efectuate pe cauza penală dată nu a fost stabilită legătura de cauzalitate dintre fapta comisă de inculpat și decesul victimei.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 157 Cod penal, adică vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății cauzată prin imprudență, întrucât latura subiectivă a infracțiunii săvârșite de inculpat se realizează sub formă de imprudență. Schinu T. nu a realizat caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, scopul acestuia fiind de apărare în fața lui Bandrabulea D., iar inculpatul nu a prevăzut gravitatea urmărilor faptelor sale, și nici nu a dorit sau admis în mod conștient survenirea acestor urmări.

În concluzie, avocatul menționează că aspectele de fapt și de drept reținute la adoptarea hotărârilor instanțelor de fond, nu au fost apreciate în conformitate cu normele de drept material și procesual.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe temeiurile stipulate la art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală.

13. Procurorul și avocatul Reșetilov D. în numele succesului părții vătămate au depus referințe expunându-și asupra recursurilor declarate în cauza dată.

13.1. Procurorul în conținutul referinței indică că instanța de apel contrar prevederilor art. 436 alin. (3) Cod de procedură penală a examinat apelul avocatului Chiriakov G. declarat în numele inculpatului Schinu T. Astfel, reieșind din soluția adoptată la 14 iunie 2015 de către instanța de recurs, instanța de rejudecare urma să lase fără soluționare apelul dat, deoarece pe aceleași motive recursul ordinar a fost respins ca fiind inadmisibil.

Referindu-se la recursul declarat de către succesul părții vătămate Mititelu M. și avocatul acesteia, acuzarea consideră că acesta este întemeiat și urmează a fi admis, din motiv că instanțele de fond contrar normelor de procedură penală și-au motivat soluția de admitere în principiu a acțiunii civile pe motiv că Mititelu M. nu are împuterniciri de a semna și înainta cererea de chemare în judecată. O asemenea motivare, acuzarea consideră că este alogică.

În concluzie, acuzarea consideră necesar de a admite recursurile declarate de succesorul părții vătămate și avocatul acesteia, casarea în latura civilă a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 19 decembrie 2016, cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată. În ceea ce privește recursul declarat de avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului Schinu T., consideră necesar de a fi respins ca inadmisibil.

13.2. Avocatul Reșetilov D. în interesele succesului părții vătămate în referința depusă menționează că recursul declarat de avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului este neîntemeiat și nemotivat, din care motiv solicită declararea acestuia ca fiind inadmisibil.

Avocatul Chiriacov G. în recursul declarat nu s-a expus asupra legalității deciziei instanței de apel, însă s-a rezumat la indicarea aceluiași motive și temeuri care au fost invocate în apelul său declarat împotriva sentinței Judecătorei Cantemir din 10.09.2015, și în recursul declarat împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02.02.2016, care ca urmare a fost respins ca inadmisibil prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 14.06.2016.

De fapt, în recursul declarat de avocatul Chiriacov G. sunt relatate evenimente ce nu corespund realității, nu corespund cu declarațiile martorilor și probelor administrate la cauza dată.

Recursul declarat de avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului nu poate fi considerat întemeiat și pasibil admiterii, din care considerente avocatul succesului părții vătămate solicită respingerea acestuia ca fiind inadmisibil.

14. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că recursul declarat de către avocatul Reșetilov D. în interesele succesului părții vătămate Mititelu M., la 05 aprilie 2017 urmează a fi respins ca inadmisibil, iar recursurile declarate de succesul părții vătămate Mititelu M. și a avocatului acesteia, de avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului urmează a fi admise, din următoarele considerente.

14.1. Referitor la recursul declarat la 05 aprilie 2017 de către avocatul Reșetilov D. în interesele succesului părții vătămate Mititelu M.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de a-l respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

În cazul dat, Colegiul penal lărgit constată că recursul declarat la 05 aprilie 2017 de către avocatul Reșetilov D. în interesele succesului părții vătămate este declarat peste termen, drept urmare este pasibil respingerii ca inadmisibil.

Așadar, Colegiul penal lărgit menționează că legislația procesual penală nu prevede noțiunea de recurs suplimentar, astfel că toate cererile ce se referă la dezacordul față de hotărârea instanței de apel se declară în mod obligatoriu în interiorul termenului de 30 de zile prevăzut de legiuitor la art. 422 Cod de procedură penală, fără a fi posibilă extinderea acestuia.

Colegiul penal lărgit, remarcă că, în speța dată termenul de declarare a recursului ordinar curge din momentul pronunțării integrale a deciziei instanței de apel, adică din 13 ianuarie 2017

și expiră la 13 februarie 2017, aceasta fiind considerată ultima zi de depunere a recursurilor ordinare.

În asemenea situație, Colegiul penal lărgit remarcă că avocatul Reșetilov D. a depus în interesele succesorului părții vătămate Mititelu M. la 11 februarie 2017, pe care îl consideră ca fiind depus în interiorul termenului de contestare prevăzut de legislația procesual-penal.

În pofida faptului dat, recurentul Reșetilov D. la 05 aprilie 2017 depune în interesele succesorului părții vătămate o cererea de completare a recursului declarat, pe care Colegiul penal lărgit o consideră ca fiind o cererea de recurs ordinar, însă a fost depusă peste termenul legal de contestare.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit concluzionează că recursul declarat de avocatul Reșetilov D. în interesele succesorului părții vătămate la 05 aprilie 2017 este tardiv, deoarece a fost depus cu mult peste termenul de 30 zile prevăzut de legislația procesual-penală.

14.2. Referitor la recursurile declarate de succesorul părții vătămate Mititelu M., avocatul Reșetilov D. în interesele succesorului părții vătămate și de avocatul Chiriacov G. în numele inculpatului.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit căroră, judecând recursul instanța de recurs este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel într-un alt complet de judecată, în cazul în care se constată admiterea unor erori de drept la judecarea cauzei în ordine de apel.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Reieșind din conținutul cererilor de recurs declarate în cauza dată, se constată că succesorul părții vătămate Mititelu M. și avocatul acesteia Reșetilov D., critică decizia instanței de apel doar în latura civilă a acesteia, iar avocatul Chiriacov G. nu este de acord cu constatările instanței de apel în ce privește vinovăția inculpatului Schinu T., pledând pentru achitarea acestuia pe capătul de învinuire în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, iar pe capătul de învinuire în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, solicită reîncadrare în baza art. 157 Cod penal.

În continuare, Colegiul penal lărgit amintește că prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 14 iunie 2016, cauza penală dată a fost trimisă la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată, pentru a repara erorile judiciare depistate de instanța de recurs.

Așadar, analizând textul deciziei contestate, Colegiul penal lărgit, constată că instanța de apel la rejudecarea cauzei nu a ținut cont de indicațiile menționate în decizia instanței de recurs și nici nu a reparat erorile judiciare comise de instanțele de judecată în procesul de examinare a cauzei date la etapele anterioare.

Necesitatea conformării indicațiilor expuse de instanța ierarhic superioară față de instanța de rejudecare, este stipulată de prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, care indică expres că pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii, în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.

În sensul dat, Colegiul penal lărgit remarcă că instanța de apel la rejudecare cauzei nu a ținut cont de indicațiile instanței de recurs ce i-au fost atribuite cu scop de verificare a erorilor invocate de către apelanți în cererile de contestare a sentinței primei instanțe.

Colegiul penal lărgit menționează că instanței de apel i s-a pus în sarcină verificarea respectării de către avocatul Chiriakov G. a termenului de declarare a apelului în numele inculpatului, indicându-se că acesta a fost greșit admis prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02 februarie 2016, fapt care a fost lăsat fără soluționare de către aceasta.

Referindu-se la faptul dat, Colegiul penal lărgit indică că termenul legal de contestare a sentinței primei instanțe este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

În cauza dată, sentința a fost pronunțată integral în prezenta procurorului, avocatului succesoriului părții vătămate și a inculpatului la 10 septembrie 2015, termenul de declarare începe a curge din această dată și expiră la 28 septembrie 2015, aceasta fiind considerată ultima zi de declarare a apelului, iar toate apelurile depuse după această dată se vor considera ca tardive. Sentința a fost contestată cu apel de către succesoriul părții vătămate Mititelu M. declarat la 25 septembrie 2015 și de către avocatul Chiriakov G. în numele inculpatului, declarat la 30 septembrie 2015.

În asemenea situație, se formează concluzia că apelul declarat de avocatul Chiriakov G. în numele inculpatului este tardiv, chiar dacă acesta nu a participat la ședința de judecată în care a fost pronunțată integral sentința. Avocatul a avut posibilitatea deplină de a se prezenta la pronunțarea sentinței, deoarece acesta a participat în cadrul dezbaterilor judiciare și a susținerilor verbale, fiindu-i adus la cunoștință data și ora desfășurării următoarei ședințe de judecată. Respectiv, prima instanță s-a condus de prevederile art. 319 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează că partea prezentă la un termen de judecată, nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă va lipsi la vreunul dintre aceste termene.

Așadar, Colegiul penal lărgit menționează că la nouă judecarea instanța de apel urmează să supună verificării circumstanțele date, și să constate dacă avocatul Chiriakov G. în numele inculpatului Schinu T. a declarat apel în termen, iar dependența de concluzia formată să adopte o soluție obiectiv motivată și în deplină concordanță cu circumstanțele cauzei, dar și cu normele procesual penale.

În continuare, Colegiul penal lărgit, se va referi la un alt aspect asupra căruia instanța de apel nu s-a expus în niciun fel, în pofida indicațiilor date în decizia adoptată de către instanța de recurs, la 14 iunie 2016.

Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel în decizia adoptată nu a oferit răspuns motivelor invocate în cererea de apel de către succesoriul părții vătămate Mititelu M., și anume nu s-a expus asupra corectitudinii soluției adoptate în latura civilă de către prima instanță. Instanța de apel, s-a rezumat doar la indicarea unor fraze de ordin general în ceea ce privește soluționarea acțiunii civile.

În acest context, se consideră necesar de a puncta că atunci când partea solicită repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, instanța este obligată să soluționeze acțiunea în cadrul procesului penal, dacă nu există careva impedimente la stabilirea cuantumului acestuia, întrucât reieșind din circumstanțele cauzei, partea urmează a fi despăgubită proporțional

suferințelor suportate. Instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să ia în considerație, atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice, cât și datele obiective care certifică acest fapt, precum și alte circumstanțe subsidiare, precum sunt situația materială și familială a persoanei care poartă răspunderea pentru cauzarea prejudiciului moral.

Prin urmare, instanța de apel era obligată să se expună asupra cuantumului prejudiciului moral cauzat prin infracțiune succesoriului părții vătămate Mititelu M, și să dispună încasarea acestuia, însă instanța de apel neîntemeiat a susținut aprecierile primei instanțe în această latură, indicând că *„acțiunea civilă înaintată de succesoriul părții vătămate Mititelu M. se admite în principiu, însă asupra cuantumului despăgubirilor se va expune instanța de judecată în ordinea procedurii civile.”*

Colegiul penal lărgit punctează că la rejudecare, instanța de apel va ține cont de prevederile art. 1423 alin.(1) Cod civil coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, care stipulează că mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate succesoriului părții vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei nominalizate. Prejudiciului moral se compensează de instanțe doar prin echivalent bănesc.

Tot aici, se indică că pentru ca evaluarea să nu fie una subiectivă este necesar să fie luate în considerare suferințele fizice și morale care au fost cauzate prin fapta săvârșită de inculpat, precum și de toate consecințele acesteia, așa cum rezultă din fapta comisă sau alte probe administrate în cauză.

Reieșind din circumstanțele menționate, Colegiul penal lărgit concluzionează că instanța de apel la o nouă judecarea cauzei în ordine de apel nu a ținut cont de indicațiile instanțe superioare și a admis erori procedurale, care nu pot fi corectate de instanța de recurs, deoarece soluționarea acesteia ține de desfășurarea legală a procedurii de judecată în instanța de apel, care conform art.414 Cod de procedură penală, trebuie să judece apelul din punct de vedere al stării de fapt și de drept, deci al legalității și temeiniciei sentinței atacate.

În cadrul rejudecării cauzei, instanța de apel urmează să țină seama de motivele indicate în prezenta decizie, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414, 419 Cod de procedură penală, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, să aprecieze toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor și în dependență de situația constatată să adopte o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

De asemenea, Colegiul penal lărgit, conchide că instanța de apel la rejudecarea cauzei, trebuie să ia în considerație și criticile expuse de către succesoriul părții vătămate Mititelu M. și avocatul acesteia, și de către avocatul Chiriacov G., în recursurile declarate, pentru ca decizia adoptată să fie motivată, legală și întemeiată.

Subsidiar, Colegiul penal lărgit, atrage atenția asupra faptului că instanța de judecată desemnată pentru rejudecarea prezentei cauze penale este Curtea de Apel Chișinău, din motiv că la moment, în cadrul Curții de Apel Comrat activează doar cinci judecători, dintre care trei sunt

incompatibili, iar în această situație este imposibilă formarea unui alt complet de judecată compatibil pentru judecarea cauzei penale date, în cadrul acestei instanțe de judecată.

15. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Reșetilov Dorin în interesele succesorului părții vătămate Mititelu Maria la data de 05 aprilie 2017.

Admite recursurile ordinare declarate de către succesorul părții vătămate Mititelu Maria, avocatul Reșetilov Dorin în interesele succesorului părții vătămate și avocatul Chiriacov Grigore în numele inculpatului Schinu Tudor, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 19 decembrie 2016, în cauză penală privindu-l pe *Schinu Tudor xxxxx*, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la 30 iunie 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecători

NICOLAEV Ghenadie

MORARU Petru

TOMA Nadejda

ALERGUȘ Constantin